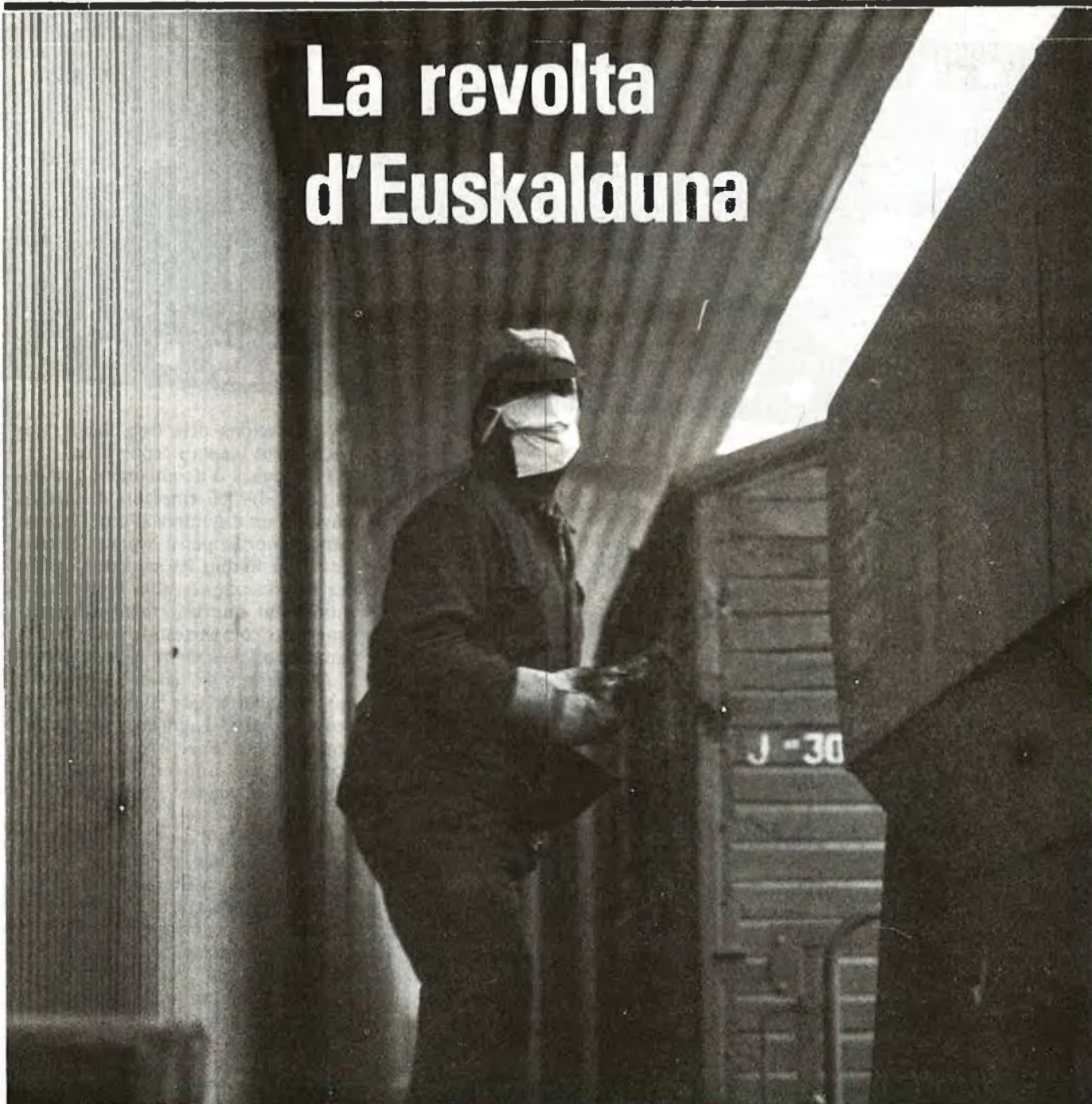

La revolta d'Euskalduna

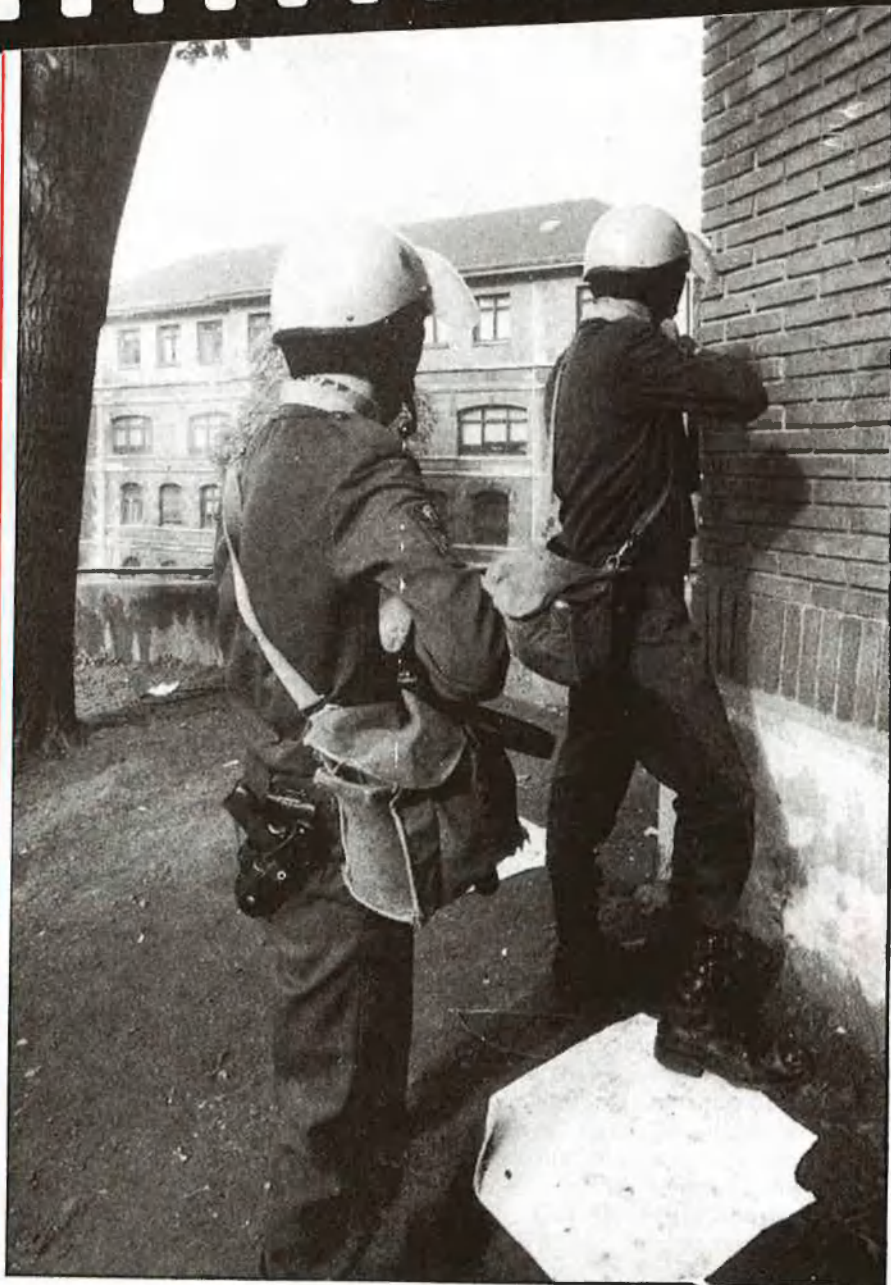

Euskalduna és un nom lligat ja a la crònica de les mobilitzacions obreres. Les imatges parlen amb molta claredat d'aquesta autèntica revolta contra la reconversió industrial, revolta que s'estén cada dia.

A. B. La reconversió del sector naval, dissenyada per Carlos Solchaga i el seu equip del Ministeri d'Indústria i Energia, ha aconseguit encendre la indignació obrera, plasmada en mobilitzacions que han assolit nivells de veritable revolta. A partir del decret inicial per a començar el pla de reconversió, contestat per CC OO i la Intersindical Gallega (INTG), dues organitzacions de gran pes en el sector, la manera com s'ha anat intentant aplicar les decisions governa-

mentals ha arribat a irritar inclús la UGT, central inclosa en la comissió de control i seguiment del sector naval, i que segueix sense problemes greus la política governamental.

Ja l'any passat, el conflicte dels Alts Forns de Sagunt posà de manifest la rigidesa dels plantejaments pel que fa a la reconversió industrial i, també, la poca mà esquerra a l'hora de negociar amb els sindicats. A més, en aquell cas i, molt més palesament encara en aquest, cal afegir una política d'ordre públic davant les

La policia, finalment, acabà entrant a sac a les drassanes d'Euskalduna

J. A. Miranda

mobilitzacions dels treballadors especialment inepta i repressiva.

L'amenaça d'acomiatament que pesa sobre 16.000 empleats del sector naval és un argument d'una contundència enorme per a explicar el grau de crispació dins les empreses i per a fer més incomprensible la pretensió ministerial que els treballadors entenguen i compartesquen els plantejaments oficials sobre el problema.

Afirmar que més hi ha una solució, pretendre que siga acceptada sense protestes i reprimir sense contemplacions la resistència obrera, constitueix un triple exercici d'intransigència i falta de sensibilitat.

Els resultats d'aquesta manera de governar són ben expressius. El cas d'Euskalduna, a Bilbao, n'és potser el més representatiu. I l'aspecte més dramàtic. El problema laboral per la reconversió del sector naval ja s'havia cobrat un mort a Gijón. Però el grau de violència que ha assolit a Euskalduna presenta unes característiques inèdites de duresa.

Al llarg de moltes setmanes, obrers de les drassanes i forces de la policia s'han enfrontat en una guerra que ha mantingut Bilbao en una situació constant de conflicte. Objectes contundents, barricades i manifestacions s'han combinat contra les porres, el fum i les tanquetes policials. Ha estat un estira-i-amolla persistent, violent i alarmant. Un malson per al governador civil de Biscaia, que es decidí finalment a resoldre les coses per la via ràpida. I el preu fou un mort i dos ferits greus, a més d'un bon grapat de contusionats.

Les imatges parlen per elles mateixes. Més que una fàbrica, Euskal-

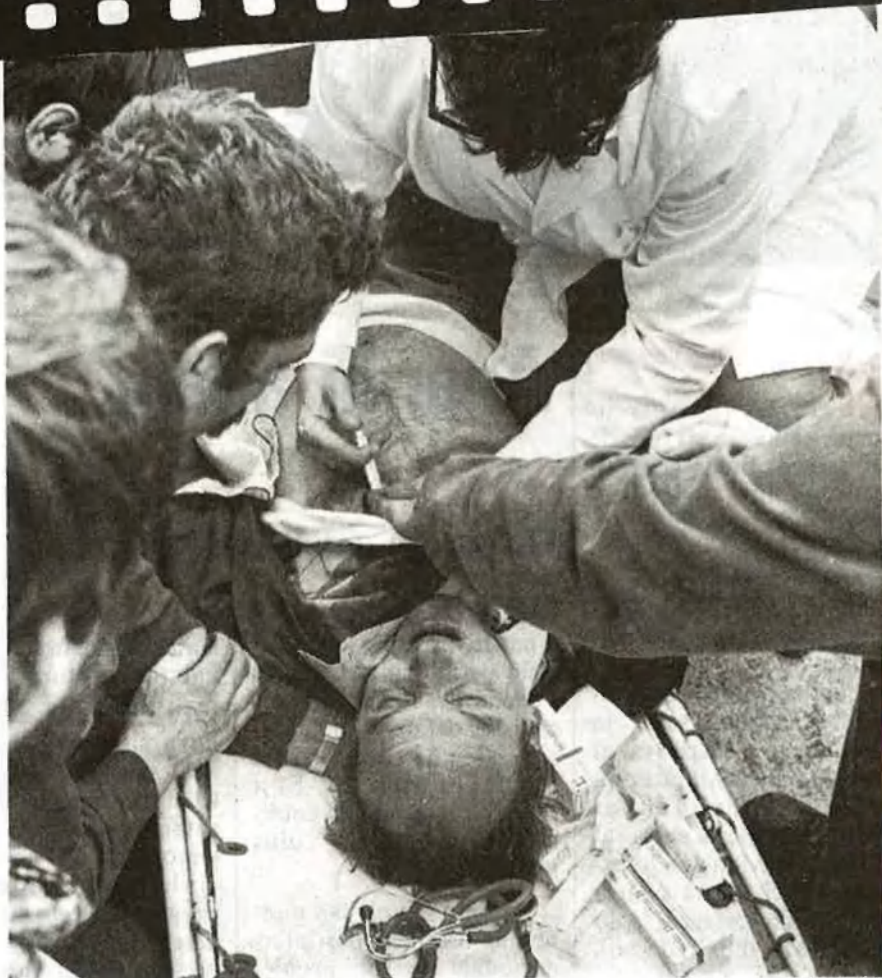

duna semblava un camp de batalla en el qual entrà la policia, a sac, amb una fúria del tot excessiva, divendres 23 de novembre. Un treballador va morir a conseqüència d'un atac cardíac, un altre resultà ferit d'un tir i un tercer pateix cremades en la cinquena part de la pell com a conseqüència d'haver-se-li encés, probablement, el còctel molotov que portava.

La polèmica que l'actuació policial ha generat ha estat intensa. Amb bon criteri, hi ha molta gent que es pregunta si entrar a tirs en les drassanes era l'única solució possible. En tot cas, l'esdeveniment ha generat tota una seqüela de mobilitzacions de solidaritat i la lluita contra la reconversió naval es plantejarà, encara, durant molt de temps, en moltes zones de l'estat.

I sorgeix, de seguida, la pregunta: ¿per què és allà, a Euskalduna, on el conflicte s'ha plantejat amb major cruïsa? La contestació pot tenir una doble dimensió. D'una banda, hi ha la importància que la indústria naval, amb més de 6.500 treballadors, té a Euskadi, només comparable a Galícia i Andalusia. De l'altra, hi ha la crispació inherent a la situació política i nacional basca, a la implantació de les opcions radicals i al clima de tensió paral·lel a les lluites d'Euskalduna.

Precisament, la coincidència amb l'assassinat del dirigent d'Herri Batasunas, Santi Brouard, ha assenyalat el punt d'inflexió decisiu en la postura dels responsables de l'ordre públic. Dijous, 22, arribaven del

Pablo González, d'un atac al cor, fou el segon mort de la reconversió naval

J. A. Miranda

País Basc notícies en el sentit que havia estat rellevada la companyia de policia que actuava a Euskalduna per una altra, de molt més contundent, procedent de Miranda de Ebro.

Tot plegat, el deteriorament del clima social, polític i laboral a Euskadi és coincident. Hi conflueixen lluites sindicals, polítiques i nacionals, en el marc d'una escalada de la tensió de resultats imprevisibles.

En el rerefons de tot, però, el poble basc segueix vivint —no li falten motius per a confirmar-ho cada dia— amb el sentiment d'una agressió continuada de l'aparell estatal en tots els fronts. Marginar la consideració d'aquesta realitat és enganyar-se. I actuar tan decididament sobre l'engany com ho ha fet el govern és afegir un error on no en caben molts més.